

PRIČAKOVANJE

Zaključuje se cerkveno leto in pred nami je advent – čas pričakovanja, čas upanja – priprava na BOŽIČ.

Leto, ki ga zaključujemo, je bilo po svoje zelo bogato, hkrati pa tudi polno preizkušenj, vsaj za nekatere. Slovesno smo praznovali obletnico rojstva organista, skladatelja in pevovodja Antona Jobsta in 100-letnico žirovskih orgel. Vsi dogodki so bili zelo dobro organizirani in izpeljani. Največ zaslug za to ima sedanji organist g. Tone Čadež. Iskrena hvala.

Hude preizkušnje pa sta nekaterim prizadejala žled in kasneje močno deževje, posledica česar so bile prekomerno narasle vode, ki so uničevale ceste, zalile hiše, odnašale zemljo ... Bog, poplačaj gasilcem, ki so se z nadčloveškimi napori trudili čim prej normalizirati življenje.

A za to še ne smemo obupati. Pred nami je advent. Skušajmo se dobro pripraviti na Božič, na Jezusov prihod. Potrudimo se, da bodo odnosi v družinah in v širši družbi resnično prijateljski, ljubeznivi, skratka, dobri. Sledimo našemu pastirju Jezusu, ki se je za nas rodil, in zdaj obujamo dogodke na tisti čas, ki nas sprejema take, kot smo, z vsemi napakami in vrlinami. Za Jezusa so najlepša darila ljubeznivost, prijaznost in dobrot. Bog se je rodil zato, da bi nam pokazal pot do večnega življenja. V adventu se skušajmo še posebej dobro pripraviti na rojstvo našega Odrešenika.

Njegov prihod pa priključimo z verzi: Pridi, Dete, v ta naš svet, / pridi, betlehemski cvet, / da po božjem zadehti, /da se milost razcveti / in v mir popelje vse ljudi.

Naj Vam novorojeno Dete prinese zdravja, sreče, veselja, poguma, miru in darov, da jih boste mogli skozi vse leto razdajati drugim.

To Vam želimo ustvarjalci Glasa sv. Martina, ostali župnijski sodelavci in župnik Igor Jereb.

MOJ LETOŠNJI ADVENT

Je že tako na tem svetu, da se človek mora celo življenje učiti in prilagajati. Nikoli ni konca.

Najprej se učiš hoditi in govoriti, potem pride čas veroučnega in šolskega izobraževanja, nato čas, ko se privajaš na delo v službi, potem se učiš, kako biti v zakonu dober partner, dober starš in kar naenkrat se moraš začeti učiti, kako najti v starosti umirjenost.

Ja, to življenje sploh ni enostavno.

Dohitelo me je tisto zadnje obdobje učenja, iz katerega, tako pravijo, pelje še samo ena pot – pot v večnost.

Ko sta prišla na obisk dva prijatelja s Koroške, približno najine starosti (mož je že več let upokojen, žena pa kako leto), je na vprašanje, kako se imata, mož hudomušno odgovoril: »Zdaj je že kar dobro, se je že malo umirila.«

V človeški naravi je, da se oklepamo znanih vzorcev, saj veste »Navada je železna srajca«. In če tako »srajco« nosiš dobrih sedemintrideset let, no, potem se je ne znebiš tako zlahka.

Kako zapolniti čas, ki ti je kar naenkrat poklonjen?

Kako biti še koristen?

Vsako leto imamo v adventnem času prav posebno priložnost razmisliti o svojem »adventu«. Vsako leto so naša pričakovanja drugačna; odvisno so od naših razmer.

Mislím, da sem svoje največje poslanstvo že opravila. Otroci so zaživelí samostojno in njim nisem več nujno potrebna. Torej, če takoj odidem na drugi svet, tu ne bom pustila veliko nedokončanega dela. Seveda še želim živeti nekaj »petkov«, a zavedam se, da mi je zdaj vsak dan posebej poklonjen. Zato pričakujem in želim, da bi ga znala živeti in za to bom novorojeno dete poprosila za modrost, da bom znala v dobrem in slabem vsak dan resnično polno živeti.

Anthony de Mello, indijski jezuit, je zapisal: »Bog skriva stvari tako, da nam jih položi pred oči.« No, in prav na lov za tako skritimi stvarmi se želim podati. Bog je predme položil toliko čudes, da jih v enem življenju prav gotovo ne bom mogla pregledati.

Kakšen pa je vaš letošnji advent?

Hermina Cankar

ALI SVETI MIKLAVŽ ŠE VEDNO ŽIVI?

Sveti Miklavž je pač najbolj priljubljen zimski svetnik. S posebnim pričakovanjem ga sprejemajo otroci. Močno se je razširila navada, da otroci Miklavžu pišejo. Pišejo ali rišejo mu svoje želje. Pismo položijo na okno, zjutraj pa seveda ...

Običaj je, da jim prinaša darove v nastavljene posode.

Silna priljubljenost sv. Miklavža se kaže tudi v številnih umetnostih, spominkih in poznejših umetninah. Naj navedem samo primer obdaritve treh mladenk, ki ga kaže freska iz 15. stol. v cerkvi na Goropekah.

Pri nas doma je bilo sedem otrok in najstarejšega je od najmlajšega ločilo komaj deset let. Imeli smo nekaj jablan, a te nikoli niso mogle roditi več, kot smo mi mogli jesti. Mama je nekaj najlepših poznih sadežev vsako leto shranila na najvišjo polico v kleti, kamor otroci nismo mogli.

Miklavž nas je obiskoval redno. Vedno nam je prinesel tudi prav taka jabolka, kot jih je mama hranila. Vprašala sem jo, kako to, pa mi je odgovorila: »Ko greš z menoj v klet, mar si ne želiš prav takih jabolk? Miklavž te vidi, zato ti jih pa tudi prinese.« Zato imajo zame Miklavževa jabolka prav poseben okus, dišijo po dobroti.

Ko so bili moji otroci še majhni, tam na začetku osnovne šole, smo se neke pozne jeseni pogovarjali, da bo prav kmalu prišel Miklavž. Starejša hči me je malo postrani pogledala in z nasmehom začela govoriti: »Mami, veš, jaz pa vem, kdo ...«

Tu sem jo ustavila. »Veš, Katja, samo nekaj ti moram povedati, potem mi boš pa ti povedala, kar si mislila, prav? Glej, sveti Miklavž je v resnici živel dolgo nazaj v Turčiji. Bil je zelo dober mož. Rad je imel ljudi, tako zelo, da jim je vedno želel pomagati. Pomagal pa jim je naskrivaj. Ni želel, da bi ga zaradi dane pomoči častili in premišljevali, koliko so mu dolžni. On je želel pomoč deliti naskrivaj. A če je dobrota res velika, nikoli ne ostane skrita. Miklavž je postal svetnik in odšel v nebesa. Pa vendar je ostal v dobrih ljudeh tudi še tukaj na zemlji. Njegova dobrota še vedno živi, tako da na njegov god ljudje še vedno dobivajo naskrivaj darila.

In veš, kaj je najbolj zanimivo? Sveti Miklavž bo živel, dokler bomo vanj verjeli, kakor hitro pa vanj ne verjameš več, no, takrat tudi Miklavža ni več; in kar je najhuje, ni več skrivnih daril.

No, zdaj pa ti govori, kaj si mi že želela povedati?«

Katja me je nekaj časa tiho gledala, potem pa se je zasmejala: »O, nič, nič. Pravzaprav ne vem več.«

Tako nas še vedno vsako leto obišče sveti Miklavž. Prinese nam darila, ne predraga, taka mala, ki pa razveselijo vse. Zanimivo pa je, da od tedaj vsako leto kakšno majhno darilo dobiva tudi midva z možem. Kako ga ne bi, saj vendar oba verjameva v dobroto svetega Miklavža, pa še trudiva se biti pridna.

Hermina Cankar in Breda Dolenc

KRONIKA ŽUPNIJE ŽIRI OD 1. 1. 2014 DO 31. 12. 2014

- 26. 1. so pri drugi maši igrali orgličarji. Zanimivo je bilo slišati njihovo izvajanje.
- Konec januarja in začetek februarja nas je prizadel žled. Žiri so bile nekaj časa tudi odrezane od sveta. Poleg žleda pa so bile v noči z 21. na 22. 10. zaradi močnega dežja v Žireh tudi poplave. Težava so bile tokrat predvsem hudourniške vode in (v normalnih okoliščinah) manjši vodotoki, ki so zelo narasli. Veliko ljudi je bilo prizadetih. V Račevi je vojska postavila pontonski most, saj je bil obstoječi zelo poškodovan. V župnišču, Bogu hvala, tokrat težav z vodo ni bilo.
- 64 birmancev iz dveh razredov je prejelo zakrament sv. birme, prvoobhajancev je bilo 33. Naj vse Bog vodi in spodbuja v življenju.
- 6. 4. je imel v župnijski cerkvi kvaliteten koncert komorni zbor Megaron.
- 27. 4. sta bila papeža Janez Pavel II. in Janez XXIII. razglašena za svetnika. Podobo prvega imamo v župnijski cerkvi upodobljeno na vitražu. Prosita za nas.
- Iz 21. na 22. 6. smo imeli prvič v župniji noč adoracije. Udeležba je bila lepa.
- 22. 6. smo pri drugi maši molili za vse padle vojake v I. sv. vojni in imeli komemoracijo pred cerkvijo pri obnovljenem spomeniku, posvečenim njim.
- 12. 7. sem blagoslovil novo gasilsko vozilo v Račevi.
- 1. 8. je pri nas nastopil svoje bivanje v vlogi duhovnega pomočnika dolgoletni župnik v obeh Oselicah ter v Besnici Jakob Kralj.
- Pri pokopališki cerkvi na Dobračevi se je konec oktobra zaključila prva faza sanacijskih del, ki je obsegala utrjevanje temeljev na zunanji strani cerkve, urejanje odvodnjavanja ter obnovo stopnišč in pokopaliških zidov v neposredni bližini cerkve. Po predhodno pripravljenem projektu, ki ga je pripravilo Projektivno podjetje Kranj, je predvideno še injektiranje temeljev

v notranjosti cerkve. Na stropu in na stenah v notranjosti so bile na počenih mestih narejene plombe, na osnovi katerih bomo lahko spomladi videli, ali smo premikanje objekta ustavili. Upamo na najboljše. Gradbena dela je opravilo podjetje Zidarstvo Stanonik – Boštjan Stanonik, s. p., s pomočniki, čiščenje in dopolnitev kamnitih stopnic z novimi kosi pa so opravili za to usposobljeni posamezniki ob močni podpori podjetja Marmor Hotavlje. Vse je potrebno pohvaliti za korektno izvedbo del in za pripravljenost na sklepanje dogovorov v zvezi z najboljšo možno izvedbo. Finančna sredstva za poplačilo del je poleg župnije prispevala tudi Občina Žiri na osnovi razpisa, na katerega se je župnija prijavila. Občina je kot upravljavec pokopališča v skladu z načrtom vzdrževanja pokopališča tudi izvedla del načrtovanih posegov na pokopališču, ker je bila na lokaciji že prisotna mehanizacija. Ljudi sem povabil, naj, če seveda to želijo, pomagajo tudi s svojimi finančnimi prispevki.

- S petimi dogodki smo obeležili 100-letnico postavitve Milavčevih orgel v župnijski cerkvi in 120-letnico rojstva organista, zborovodja in skladatelja Antona Jobsta. Za pripravo dogodkov se je izredno zavzel Tone Čadež, sedanji župnijski organist.
- Z veseljem ugotavljam, da je z novim veroučnim letom nastala skupina mladih, s katero se srečujem tedensko. Zanimanje za srečanja je veliko.
- 9. 11. je bilo srečanje zakonskih jubilarov. Srečanja se je udeležilo 40 parov.
- 23. 11. je bilo posvečenje novoimenovanega ljubljanskega nadškofa Staneta Zoreta. Novi nadškof prihaja iz skupnosti frančiškanov. Želim mu veliko Božjega blagoslova, jasnosti in odločnosti.
- 8. 12. smo v ministrantske vrste sprejeli šest novih ministrantov: Anžeta Stanonika, Anžeta Rztresena, Aljaža Oblaka, Jakoba Oblaka, Jureta Stanonika in Davida Stanonika.

Igor Jereb, župnik

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578, mobitel duhovni pomočnik: Jakob Kralj: 031 850 443

Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 16⁰⁰ – 17⁴⁵ in po vsaki sveti maši.

Naklada: 800 izvodov

NEDOLŽNI OTROCI

Ob tem prazniku, ki ga obhajamo tik preden se konča staro leto, se vedno z veseljem spomnim »tepežkanja«, ki smo si ga otroci na ta dan lahko privoščili in odraslim s šibo pokazali, da tudi mi znamo udariti po zadnji plati. Ti udarci so po ljudskem izročilu prinašali blagoslov in rodnost. Zdaj, ko spadam v skupino odraslih, večkrat pomislim na to, da je otrok v svojem bistvu resnično nedolžen. Rojen v ta svet, ki je vso nedolžnost že zdavnaj zapravil, je postavljen pred izziv, kako to nedolžnost vseeno ohraniti ali pa celo znova pridobiti.

Dan, ko pride v hišo dojenček, je nekaj najlepšega, kar se lahko zgodi družini. Od začetka samo leži, počasi se začne premikati in kaj kmalu postane najbolj aktiven »fotokopirni stroj« v družini. Kje se vsega vedenja nauči? V družini. V zadnjem času družini, ki zanj nima dovolj časa, pridno pomagata televizija in računalnik. Odpre televizijo: samo nasilje, po možnosti še pornografija, pedofilija ... Odpre računalnik, a zgodba je dokaj podobna.

Starši se izgovarjajo (izgovarjamo) na utrujenost, izčrpanost in preobremenjenost, pa na to, da potrebujemo čas tudi zase. In otrok te vzorce in navade fotokopira. Vse manj je nedolžnosti in vse več zlaganosti, pretvarjanja, nezdrave ambicioznosti. Kar pa se meni zdi največje zlo v tem procesu izgubljanja otroške nedolžnosti, je izguba sočutja. Vseeno mi je, če milijoni po svetu umirajo zaradi lakote, jaz z lahkoto vržem star kruh v koš za odpadke. Vseeno mi je, če je sosedu poplava odnesla cesto, saj je pred mojo hišo vse v najlepšem redu. Še več, celo privoščimo ljudem, da jim ne gre tako dobro kot nam. Ljubi Bog, kam smo zašli!

Velikokrat se čudim vsem projektom oživljanja medgeneracijskega sodelovanja. Zdi se mi, da bi bilo pogosto dovolj že več sočutja in pozornosti pod domačo streho. Priča smo veliki množici »mladih upokojencev«, ki so še polni energije in bi z lahkoto kdaj vskočili namesto staršev ter svojim vnukom vrnili del otroške nedolžnosti. Nedolžnost lepe besede, podarjenega časa, moralnih načel. Nedolžnost medgeneracijske pomoči, ki ni in ne sme biti daj-dam, ampak čisto dejanje ljubezni. Ljubezni, ki se lahko odrazi v skledi očiščene solate, v zlikanih srajcah, v skuhanem kosilu, večernem varstvu ... Ljubezni, ki otroku sporoči, da je lepo biti do drugega dober v vsej nedolžnosti in nepreračunljivosti.

Bodimo zaščitniki nedolžnih otroških duš. Večkrat pokažimo otrokom, da nam ni vseeno zanje in da želimo, da svojo nedolžnost čim dlje ohranijo. Morda nam je lahko zgled največjega sprejemanja ravno Jezus, ki je bil nedolžen celo umorjen zato, da bi mi imeli življenje. On sam nas uči, da nedolžen pomeni tudi imeti življenje in »ga imeti v izobilju«.

Bog, daj, da bi naši otroci hrepeneli po nedolžnosti in da bi jim mi bili svetel zgled. Zgled predvsem v tem, da se zavedamo svojih napak, oskrunjene nedolžnosti in da si želimo z Njim vstati v novo življenje. To pa se lahko zgodi le takrat, ko pokleknemo pred Njim, od katerega smo vse prejeli, mu priznamo svoje grehe ter ga prosimo, da nam pomaga vstati in zopet stopiti na pot nedolžnosti.

Andreja Žakelj